

6) 'Ο ἐξ Ἡπείρου συνήθως καταγόμενος πλανόδιος μικροπωλητὴς ζαχαρωτῶν, ἀστραγαλίων κττ. Σῦρ. ('Ερμούπ.)

7) Οἱ ἰχθύς ἐπινέφελος γίγας (epinephellus gigas), καὶ σπάρος ὄρφος (sparus orphus) τῆς οἰκογενείας τῶν σπαροειδῶν (sparoïdes) (ιδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λαογρ. 10 (1929/30) 207) Εὔβ. ('Αλιβέρ. Κάρυστ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Πάρ. Πελοπν. (Πύλ.) Σέριφ. Στερελλ. (Μεσολόγγ.) Σύμ. Σῦρ. — Λεξ. Βλαστ. 431. 8) Ποικιλία σίτου ἐκλεκτοῦ Πελοπν. (Κόρινθ. Σουδεν. Φεν.) Συνών. βλαχοσίταρο 1. β) Ποικιλία σίτου ἀντέχοντος εἰς τὴν χιόνα Στερελλ. ('Αράχ.). 9) Ποικιλία ἀμπέλου μὲ λευκὰς σταφυλὰς Κέρκ. 10) Εἶδος μύκητος Πελοπν. (Λακων.)

11) Εἶδος μαχαιριδίου Ἀμοργ. 12) Πορδὴ Ἀθῆν. Μακεδ. (Κοζάν.) Χίος: Τῷ 'φυγε ὁ Βλάχος Ἀθῆν. 13) Θηλ. α) Τὸ ἀβάπτιστον θῆλυ τέκνον Ἡπ. β) Εἶδος αἰγὸς ἐχούσης μεγάλα ὦτα Θράκ. ('Ηρακλίτ.) γ) Εἶδος προβάτου ἀντέχοντος εἰς τὸ ψῦχος Πελοπν. (Καστρ. Κυνοῦρ.) δ) Εἶδος χοροῦ Ἡπ. Νάξ. ('Απύρανθ.) Σίφν.: Ἀσμ.

Σὰ βάς, πουλλί μου, 'ς τὸ στρατό, | 'ς τὸ δῶμα δὲν ξαναπατῶ,
θὰ κόψω Βλάχες καὶ χοροὶ | κι ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ βορεῖ

'Απύρανθ. ε) Ἀσμα ἀναφερόμενον εἰς Βλάχαν Εὔβ. (Κουρ.): Πες τῇ Βλάχα νὰ χορέψουμε. ς) Εἶδος παιδιᾶς καθ' ἣν ἐπὶ κεχαραγμένου ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὀρθογωνίου καὶ διηρημένου εἰς ἑννέα τετραγωνίδια οἱ παῖται ρίπτουν ἀπὸ ἀποστάσεως μεταλλικὰ νομίσματα, ἐκεῖνος δὲ τοῦ ὁποίου τὸ νόμισμα πίπτει ἐντὸς τοῦ κεντρικοῦ τετραγωνιδίου ἢ πλησιέστερον, ρίπτει ὅλα τὰ νομίσματα ὑψηλά, τὰ στρίβει, κερδίζων ὅσα νομίσματα πίπτοντα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους δεικνύουν ὡς ἐπιφάνειαν τὴν κορῶναν, κατόπιν δὲ ἔρχεται ἡ σειρὰ τοῦ δευτέρου καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς Πελοπν. (Κυνοῦρ.) 14) Τὸ οὐδ. ὡς ἐπίθ. χαρακτηριστικὸν ἵππου ἔχοντος ἀνοικτὸν κόκκινον χρῶμα Πελοπν. (Μεσσ.

βλαχοσίταρο τό, Πελοπν. ('Αχαῖα Καλάβρυτ. Κόρινθ. Σουδεν.)—ΠΓεννάδ. 880 Πηλ.Παπαγεωργ. Ἑλλήν. σιτηρογρ. 47 —Λεξ. Βλαστ. 458 Δημητρ. βλαχοσίταρου Στερελλ. (Καλοσκοπ. Φθιώτ.) βλαχόσταρο Πελοπν. (Καρνέσ.) —Πηλ.Παπαγεωργ. Ἑλλήν. σιτηρογρ. 103 —Λεξ. Δημητρ. βλαχόσταρου Α.Ρουμελ. (Καρ.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος καὶ τοῦ οὐσ. σιτάρι.

1) Ποικιλία σίτου τοῦ κοινοῦ ἢ ἡμέρου Πελοπν. ('Αχαῖα Καλάβρυτ. Κορινθ. Σουδεν.) Στερελλ. (Καλοσκοπ. Φθιώτ.)—ΠΓεννάδ. ἐνθ' ἄν. Πηλ.Παπαγεωργ. ἐνθ' ἄν.—Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. Συνών. ἀλευρίτης 1, ἀπαλοσίτι, ἄσπρο (δι' ὃ ιδ. ἄσπρος Β15), ἄσπροσίτι 1, ἄσπροσίταρο 1, ἄσπροσίτος, Βλάχος 8. 2) Ποικιλία σίτου τοῦ σκληροῦ Στερελλ. (Φθιώτ.) Συνών. κεντράδι.

3) Εἶδος σίτου διὰ πολὺ πτωχὰς γαίας Πελοπν. (Καρνέσ. Κορινθ.) Συνών. βλαχοσίτι. 4) Ἀραβόσιτος Α.Ρουμελ. (Καρ.) Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀραποσίταρο 1.

βλαχοσίτι τό, Πελοπν. ('Αρχαδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βλαχόσιτος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀπαλοσίτι, ἀραποσίτι, ἄσπροσίτι.

Βλαχοσίταρο 3, ὃ ιδ.

βλαχοσκούτι τό, ἀμάρτ. βλαχοσκούτ' Λευκ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος καὶ τοῦ οὐσ. σκουτί.

Ἐφαντὸν χονδρὸν μάλλινον σκέπασμα.

βλαχόσκυλλο τό, Λεξ. Βλαστ. 419 βλαχόσ'λλου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος καὶ τοῦ οὐσ. σκυλλί.

Ποιμενικὸς κύων. Πβ. τσοπανόσκυλλο.

βλαχόσταρο, ιδ. βλαχοσίταρο.

βλαχοσφάζω ἀμάρτ. βλαχοσφάζω Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος καὶ τοῦ ρ. σφάζω.

Ἡ λ. ἄνευ ὠρισμένης σημ. εἰς καθαρογλώσσ. :

Ράχ' ράχ' πάνα, τρώουντα βλαχόσφαχτα,
βλαχότρουγα, βλαχόσφαζα τοῦ Βλάχου τὰ σφαχτά.

βλαχόσφαχτο τό, Πειρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. κ.ά.) βλαχόσφαχτου Στερελλ. (Αἰτωλ.) βραχόσφαχτο Πελοπν.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος καὶ τοῦ οὐσ. σφαχτό, οὐδ. τοῦ ἐπίθ. σφαχτός.

Κατὰ πληθ. τὰ ποιμνία τῶν Βλάχων. Ἡ λ. εἰς καθαρογλώσσημα, δι' ὃ ιδ. βλαχοσφάζω.

βλαχοτήγανο τό, Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος καὶ τοῦ οὐσ. τηγάνι.

Εἶδος τηγάνου μὲ διπλουμένην λαβὴν πρὸς εὐκολωτέραν μεταφοράν.

βλαχότρουπα ἡ, Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος καὶ τοῦ οὐσ. τρούπα.

Τρούπα εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης ἔνθα κατοικεῖ ὁ ἰχθύς Βλάχος (σημ. 7).

βλαχοτρώγω ἀμάρτ. βλαχοτρώγου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος καὶ τοῦ ρ. τρώγω.

Ἡ λ. ἄνευ ὠρισμένης σημ. εἰς καθαρογλώσσημα, δι' ὃ ιδ. βλαχοσφάζω.

βλαχοτσάρουχο τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος καὶ τοῦ οὐσ. τσαρούχι.

Εἶδος τσαρουχίου ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Βλάχοις.

βλαχοτσάτσα ἡ, ἀμάρτ. βλαχοτσάτσα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος καὶ τοῦ οὐσ. τσάτσα.

Βλάχα γραῖα: Ἀσμ.

Σ' τῆς Πάτρας τὸν ἀνήφουρου θὰ στήσουν γκαλδριμί
γιὰ νὰ διαβοῦν οἱ Πατρινὲς κι αὐτὲς οἱ βλαχοτσάτσες.

βλαχότσουνο τό, ἀμάρτ. βλαχότσουνου Στερελλ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος καὶ τοῦ οὐσ. τσουνί.

Πτηνὸν τι πυρρόγναθον.

Βλαχούλλης ὁ, Πελοπν. (Βούρβουρ.) Θηλ. Βλαχούλλα ἡ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος διὰ τῆς καταλ. -ούλλης.

Μικρὸς, νεαρὸς Βλάχος: Ἀσμ.

Βλαχούλλα - ν - ἐρροβόλας ἀπὸ ψηλὴ ραχούλλα,

φέρνει 'ς τὰ ροῦχα τῆς δροσιᾶ καὶ 'ς τὰ μαλλιά τῆς μόσκο,

φέρνει τὴ ρόκκα φουντωτή, τ' ἀδράχτι τῆς γεμάτο,

Βλαχούλλης τὴν ἀπάντησε....

Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Βλαχούλλα μ', δὲν παντρεύει, Βλάχα μ', δὲν παίρνεις ἄντρα;
Στερελλ. (Αἰτωλ.) Συνών. Βλαχούτσικο.

βλαχουνιά ἡ, Δλουκοπ. Ποιμεν. Ρούμελ. 109 — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ. βλαχ'νιά Ἡπ. Μακεδ. (Βλάστ.)

Στερελλ. (Αἰτωλ.) βλαχινιά Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος καὶ τῆς καταλ. -ουνιά.

1) Οἱ βλαχοποιμένες ὡς σύνολον ἐνθ' ἄν.: Τραυαίει ἡ βλαχουνιά γιὰ τὸν τόπο τῆς Δλουκόπ. ἐνθ' ἄν. Ξεκίνησε ἡ βλαχουνιά γιὰ τὰ χειμαδιὰ Λεξ. Δημητρ. Πλάκουσ' ἡ βλαχ'νιά

Ἡπ. Ἐπίασαν οὐλὶς τ'ς χῶρις οἱ βλαχ'νιές Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ρούχαξιν ἡ βλαχ'νιά Μακεδ. (Βλάστ.) Συνών. Βλαχιά 2,

βλαχούρα, βλαχουριά 1. 2) Ἡ χαρακτηριστική ὁσμὴ τοῦ Βλάχου ἢ ἡ ιδιότης, ὁ τρόπος συμπεριφορᾶς αὐτοῦ, ἀγροικία, χυδαιότης Μακεδ. (Βλάστ.): *Μυρίζ' βλαχ'νιές* Συνών. βλαχιά 1, βλαχίλα 1, βλαχουριά 2.

βλαχούρα ἡ, Δλουκοπ. Ποιμεν. Ρούμελ. 16 — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *Βλάχος* καὶ τῆς καταλ. -ούρα. *Βλαχουνιά* 1, ὁ ἰδ.

βλαχουριά ἡ, Πελοπν. (Ἀρκαδ. Κορινθ. Μεσσ.) — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *Βλάχος* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ουριά.

1) *Βλαχουνιά* 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. 2) *Βλαχουνιά* 2, ὁ ἰδ., Πελοπν. (Μεσσ.): Παροιμ.

Ἡ *Βλάχος* καὶ ἂν ξεβλαχίσῃ, βλαχουριά θὰ μυρίσῃ (διὰ τὴν σημ. ἰδ. βλαχιά 1).

Βλαχούτσικο τό, Μλελέκ. Ἐπιδόρπ. 48.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *Βλάχος* διὰ τῆς καταλ. -ούτσικο, δι' ἣν ἰδ. -ούτσικος.

Μικρός, νεαρός Βλάχος: Ἄσμ.

Ὡς νὰ σελλώσ' ὁ Κωσταντῆς, νὰ καλλιτδέψ' Ἀλέξιν, καὶ τὸ μικρὸ Βλαχούτσικο καλλιτδεμένο βρέθῃ.

Συνών. *Βλαχούλλης*.

Τὸ ἄρσεν. *Βλαχούτσικος* ὡς ἐπόν. Εὐβ. (Λίμν).

βλαχοχώρι τό, πολλαχ. βλαχονχώρ' πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *Βλάχος* καὶ τοῦ οὐσ. χωριό.

Χωρίον Βλάχων: Φρ. Ἐγινε σωστὸ βλαχοχώρι (ἐπὶ θεωρυβώδους συγκεντρώσεως) Πελοπν. (Μάν.): Ἄσμ.

Τὸ μάθатаν τί γίνῃκε πάνου 'ς τὰ βλαχοχώρια;

Πελοπν. (Λιγουρ.)

Κίνησιν οὐ Βλαχονστεργίους | γιὰ νὰ πάῃ 'ς τὰ βλαχοχώρια Μακεδ. (Σαμαρ.)

Μᾶς εἶπαν πέρα πέρασε, πέρα 'ς τὰ βλαχοχώρια

CFauriel Chants popul. 20. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἡπ. Πελοπν. (Λακων.)

βλάπι ἡ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἰων. (Σμύρν.) — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βλάπις.

1) Βλάβη ἐνθ' ἄν.: Ἀπὸ τῆ γέννα τῆς ἀπόμεινε βλάπι Λεξ. Δημητρ. *Βλάπι* τῆς σοδειᾶς αὐτόθ. Συνών. βλαπιά. 2) Ζημία Ἰων. (Σμύρν.): *Χιλῶ λογιῶνε βλάπες* ἔχει αὐτὴ ἡ δουλειά.

Πβ. βλάπιμο.

βλαπιά ἡ, Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλάπι ἢ ἐκ τοῦ ρ. βλάπτω καὶ τῆς καταλ. -ιά.

Βλάπι 1, ὁ ἰδ.

βλαπίδι τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλάπι καὶ τῆς καταλ. -ίδι.

1) Ἡ ἀνώμαλος κατάστασις τῶν ἐγκύων γυναικῶν καθ' ἣν αἰσθάνονται σφοδρὰν ἐπιθυμίαν πρὸς ἀσυνήθη ἐδέσματα ἢ ἀντιθέτως ἀποστροφὴν πρὸς ὠρισμένα φαγητά. Συνών. βλάπιμο 3. 2) Πληθ., τὰ ἐπιθυμούμενα ὑπὸ τῶν ἐγκύων γυναικῶν ἐδέσματα.

βλαπίμι τό, Ρόδ. Σύμ. γλαπίμι Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. βλάπτω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίμι.

Συνήθως κατὰ πληθ., τὰ συμπτώματα τῆς ἐγκυμοσύνης, αἱ ὁργανικαὶ διαταραχαὶ τῶν ἐγκύων γυναικῶν ἐνθ. ἄν.: *Εἶναι 'ς τὰ βλαπίμι* τῆς Ρόδ.

βλάπιμο τό, βλάπιμον Κύπρ. Μεγίστ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) Ρόδ. βλάπιμο σύννηθ. καὶ Τσακων. βλάπ'μου βόρ. ἰδιωμ. βλάπ'μον πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τοῦ ρ. βλάπτω.

1) Βλάβη, ἐλάττωμα, μειονέκτημα σωματικὸν ἢ ἡθικὸν σύννηθ. καὶ Τσακων.: *Βλάπιμο* τοῦ ποδαριοῦ - τοῦ χειροῦ σύννηθ. Τοῦ βλάπ'μου τ' ἐν' ἀγιάτριφτου Ἀράχ. Ἐπαθ' τοῦ πόδ' τ' βλάπ'μον αὐτόθ. || Φρ. Ἐχ' ψ'λὰ βλάπ'μον (δὲν εἶναι διανοητικῶς ὑγιής) αὐτόθ. || Ποίημ.

Νὰ ζήσουν τὰ παιδάκια μας, νὰ 'χουνε καλὴ τύχη καὶ νὰ μὴ ἰδοῦνε, Φωτεινέ, βλάπιμο 'ς ἓνα νύχι

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,381. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Γ 971 - 2 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «... νὰ πᾶς καλλιὰ 'ς τὸν Ἀδῆ, | παρὰ νὰ κάμῃς τῇ τιμῇς βλάπιμο κι ἀσκημάδι». 2) Ἡ νοσηρὰ ἐπὶ θάνατον ὁποῖαν ὑφίσταται τις ἐπὶ τῇ θέᾳ νεκροῦ ἢ ἐτοιμοθανάτου Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) Συνών. βλαπίος. 3) *Βλαπίδι* 1, ὁ ἰδ., πολλαχ.: Ἐχει κακὸν βλάπιμον, οὐλὴ μέρα φτύν-νει, οὐλὴ μέρα ξερνᾷ Κύπρ. Πβ. βλάπι, βλαπιά, βλαπίος.

βλαπίος ὁ, Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. βλάπτω καὶ τῆς καταλ. -ίος.

Βλάπιμο 2, ὁ ἰδ.

βλεμίριν τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Λείψανον, νεκρός: Ἄσμ.

Ἀπέμπρου πάει τὸ κόραδον κι ἀπουπίσ' τὸ βλεμίριν.

βλέμμα τό, κοιν. καὶ Ἀπουλ. Τσακων. βλέμ-μα Εὐβ. (Κουρ. Κύμ. Ὁξύλιθ.) βλέμ-μαν Κύπρ. γλέμμα Θράκ. Κεφαλλ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. βλέμμα.

1) Ἡ κατεύθυνσις καὶ προσήλωσις τῶν κορῶν τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς ἐνδιαφέρον ἀντικείμενον ἐνθ' ἄν.: *Σηκῶνω - στρέφω - χαμηλώνω* τὸ βλέμμα. Ἀγριο - γλυκὸ - σκληρὸ - τρυφερὸ - φοβισμένον βλέμμα κοιν. Ὡρ' γεοῦντα τὸ βλέμμα σι (δὲν γελᾷ τὸ βλέμμα του) Τσακων. || Γνωμ. *Βλέμμα χαμηλό, βλέμμα πονηρὸ* Κεφαλλ. || Ἄσμ.

Σὰν ἀστραπὴ τὸ βλέμμα τως, σὰν ἄνεμος τὸ ἰδεῖ τως

Κάρπ. — Ποίημ.

Τότε εὐχόμενος τὸ βλέμμα | μέσ' 'ς τὰ κλάματα θολὸ καὶ εἰς τὸ ροῦχο σου ἔσταζ' αἷμα, | πληθὸς αἷμα Ἑλληνικὸ ΔΣολωμ. 2. Συνών. βλεμματιά, ματιά. 2) Χρωματιστὸν μέρος ψηφίδος ἢ θραύσματος πορσελάνης Θράκ. (Τσακίλ.): *Ἐχω πέδε ψηφες* με βλέμμα καὶ τρεῖς με ταύλα.

βλεμματιά ἡ, Θράκ. (Σαρεκκλ.) — Λεξ. Δημητρ. βλεμματιά Μακεδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλέμμα καὶ τῆς καταλ. -ιά κατὰ τὸ συνών. ματιά.

Βλέμμα 1, ὁ ἰδ.: Ἐρριξα μὲ βλεμματιά Μακεδ. || Ἄσμ.

Εἰς ὥραῖον περιβόλι | ρίχνω μία βλεμματιά

Σαρεκκλ.

βλεμματιάζω Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλέμμα.

Ἐπιδρῶ διὰ τοῦ βλέμματος ἐπὶ τινος, βασκαίνω τινά: *Βλεμματίασε* τὸ παιδί καὶ κόντεψε νὰ σκάσῃ. Συνών. βασκαίνω, βασκανίζω, ματιάζω.

* **βλεννοκοίλης** ἐπίθ. βλεννοκοίλης Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βλέννος καὶ κοιλιά.

Ὁ ἔχων πρησμένην τὴν κοιλίαν ὡς ὁ ἰχθύς βλέννος.